

အင်ကြင်းရုံ

ခင်ဆွေဦး

အင်ကြင်းရဂုံ

ခင်ဆွေဦး

အမှာစာ

၂၀၀၆ ခုနှစ် ၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆု

တစ်သက်တာစာပေဆု

ဒေါ်ခင်ဆွေ (ခင်ဆွေဦး)

အဖေ စာရေး ဆရာကြီး မဟာဆွေ၊ အမိ ဒေါ်ကြည်ကြည်တို့မှ ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် စစ်ကိုင်းမြို့၌ မွေးဖွားသည်။ ၁၉၅၆ ခုနှစ်တွင် မန္တလေးတက္ကသိုလ်မှ ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၆၇ ခုနှစ် တွင် B.Ed ဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့သည်။ ပထမဦးဆုံး လုံးချင်းဝတ္ထုမှာ တို့တိုင်းဌာနီ ဖြစ် သည်။ ၁၉၅၂-၅၃ ခုနှစ် တွင် မြန်မာစာမဂ္ဂဇင်းတွင် တွဲဖက်စာတည်း အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့သည်။

ခင်ဆွေဦးကလောင်အမည် ဖြင့် ၁၉၄၆ ခုနှစ်ထုတ် "သံတော်ဆင့်" သတင်းစာတွင် ကလေးကဏ္ဍ၌ ဝတ္ထုများ၊ ဆောင်းပါးများ စတင်ရေးခဲ့သည်။ သံတော်ဆင့် သတင်းစာတွင် ကလေးကဏ္ဍ စာတည်း အဖွဲ့ဝင်လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော လုံးချင်းဝတ္ထုတချို့မှာ "အင်ကြင်းရဂုံ" (၁၉၆၆)၊ "တိမ်တောက်ချိန်"(၁၉၆၈) "နေခြည်ဖြာတော့ နွေးလိမ့်မယ်" (၁၉၇၂) "ချစ်ခြင်း ဆိုမယ်" (၁၉၇၃) "ဘဝနှင့်မုန်တိုင်း"၊ "မြပုဝါ" ၊ "ပုလဲငုံ"၊ "စုံတောမြိုင်"၊ "လွင်"၊ "မြကေရှင်"၊ "ဥမ္မာ"၊ "မိုးနှင့်ရေ"၊ "မိုးပန်းဝေဝေ"၊

"ကံ့ကော်ဦး"၊ "လှေတစ်စင်းနဲ့ ရွက်လွှင့်မယ်"၊ တို့ ဖြစ်၏ ။ ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ်များ အဖြစ် "ခေတ်နှင့်အတူ" (၁၉၆၂)၊ "ငြိမ်းချမ်းပါစေ" (၁၉၆၃)၊ "အလှအပ" (၁၉၆၉) တို့ကိုလည်း ထုတ်ဝေခဲ့သည်။

"ငြိမ်းချမ်းပါစေ" ဝတ္ထုတိုပေါင်းချုပ်ဖြင့် ၁၉၆၃ ခုနှစ် အတွက် အနုပညာ စာပေဆိုင်ရာဆု (အမျိုးသားစာပေဆု) ကိုရရှိခဲ့သည်။

အမည် ရင်း-ဒေါ်ခင်ဆွေဦး ဖြစ်သည်။

နေရပ်လိပ်စာ-၅၅၇၊ သရဖီလမ်း (၅) လမ်း ၃၄ ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံမြောက်ပိုင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

(၁)

ဆောင်းကား ကျွတ်လှလေပြီ.....

နွေရာသီလည်း မပီတတ်သေး ဝိုးတဝါးထွေးဆဲ.....

နေပူလို့ ညချမ်း တပေါင်းလသရမ်းရယ်လို့ ဆိုရိုးရှိခဲ့လေရာ ညဉ့်အေးနေ
ပူ မှန်မြူဝေဆိုင်း၍ လေပြည်သိုင်း ဝိုင်းဝန်းရစ်လျက် ခါသစ်ရတုသို့
ပြောင်းလဲလှပြီတည်း။

ထို့ကြောင့်လည်း ‘အင်ကြင်းရဂုံ’ ခြံထဲမှ အင်ကြင်းပွင့်တို့သည်
အစွမ်းကုန် ဖူးပွင့်ရန် ဟန်ရေး တပြပြနှင့် ရှိလေသည်။ "ပွင့်တော့မယ်
ပွင့်တော့မယ် အချိန်မကျသေးဘူးလား" ဟု ကြွေးကြော်နေသယောင်
လည်း ရှိသည်။

ဥဩငှက်ငယ်၏ နွေဦးကို ကြိုဆိုသော တေးသံကို နားစွင့်လျက် မစောင့်
ဘဲနေလျှင် ခဏ နှင့်ကုန်၍ စောင့်လျှင် ကြာတတ်လေသော ကိုရွှေအချိန်
ကြီးကိုသာ စောင့်နေရလေတော့သည်။

အချိန်ဆိုသည်မှာ မကုန်စေချင်လျှင် မြန်မြန်ကုန်၍ ကုန်စေချင်လျှင် မ
ကုန်နိုင်လေသော အရာတည်း။ တော် တော် ပင် ကန့်လန့်တိုက်နိုင်သော
အရာပေတကား။

(၂)

ကုန်ပဲ ကုန်စေချင်လှပြီ.....

သို့သော် ကုန်လည်းမကုန်နိုင် "ဪ..... အချိန်ရယ်" ဟူသာ မေသက် ခမျာ ငိုညည်းချင်ရှာ လေသည်။ ဒါတောင် 'မေသက်' သည် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်သော မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။ သူသည် အချိန်ကို လက်ချိုးရေတွက်၍ ဘယ်တော့မှ စိတ်မောခဲ့သူမဟုတ်ပေ။ လုပ်ချင်တာ တွေ များခဲ့လွန်း၍ အချိန်ကုန်မှာ ကိုပင် စိုးရိမ်ခဲ့သူ ဖြစ်ပေသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် သူ၏ အင်ကြင်းရုံခြံထဲတွင် အင်ကြင်းပန်းတို့ဖူးပွင့်ရန် 'တာစူ' သည်ကို ဘယ်တော့မှ သတိပြုခဲ့သည်မဟုတ်။ သို့ သည်အခါတွင် ခရေပွင့်တို့ ငုံအားမွေးမွေး၊ တဖွေးဖွေးနှင့် ပွင့်ကြသည်ကိုလည်း အမှတ်မ ထားမိခဲ့ပေ။ သင်းပျံ့ကြိုင်လှိုင်သော ခရေနံကို လေညင်းက သယ် ဆောင်ခဲ့ လည်း မိမိ မသိခဲ့ပေ။ ယခုမူကား.....

(၃)

နေ့စွဲ။ ၁၈-၂- ၅၈

သက်ရေ.....

တိတ်တဆိတ် လူကြုံနဲ့ ပေးရအောင်လို့ အထူးသတိတရ စာရေးလိုက်တယ်။ ရန်ကုန်ကနေ မိုင် ၂၆၀ ကျော်ဝေးတဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ကြီးကို ၂၈ နာရီကြာလောက် ဖြတ်ကျော်ပြီး အကျဉ်းသမား စုဝေးရာ ဒီကျွန်းလေးကို ရောက်ခဲ့တယ်။

လမ်းမှာ မောင့်ရဲ့ ရဲဘော်အချို့တွေဟာ လှိုင်းမူးပြီး အန်ကြတယ်။ တလိမ့် လိမ့်နဲ့ လှိုင်းရဲ့ဒဏ်ဟာ အတော်ပြင်းထန်သားကွယ်။ မောင်တော့ ရီတီတီနဲ့ နည်းနည်းမူးရုံကလွဲပြီး မအန်ဘူး။ တော်ပါသေးရဲ့...

မောင်တို့ဟာ (DETENUE) ခေါ်တဲ့ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသမား ဖြစ်ပေမယ့် လည်း ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်တဲ့ ရာဇဝတ်သားများလိုပဲ ခုဆက်ဆံကြတယ်။ လမ်းမှာ အလွန်မာတဲ့ လုံးတီးထမင်းနဲ့ ငါးပိကြော် (ပုစွန်ခြောက်မပါ သဲရှပ်ရှပ်နဲ့) စားရတယ်။ ပေါင်မုန့်ကလည်းကွာ..... မာခြောက် နေတာပဲ....။

သွားစဉ်က မောင်တစ်ညလုံး အိပ်မပျော်ဘူး။ မောင့်တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ရင်မဟာစဖူး သိပ်ဟာတာပဲ။ မောင့်ရဲ့ ဇနီးရယ်၊ သမီးနဲ့ သားတို့ကို သိပ်လွမ်းမိတာပဲ။ ဒီတော့မှပဲ မောင့်ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ နှလုံးသားဟာ သွေးသားနဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့ အစိုင်အခဲပါလားလို့ တွေးမိလာတယ်...။

ဆိုက်ထားတဲ့ နေရာကနေ (၇)မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ ထောင်ကို အတော်ပဲ
ဟောင်းနွမ်းစုတ် ပြတ်နေတဲ့ လော်လီကားကြီး စီးသွားရတယ်။ လမ်း
ကတော့ တောလမ်းသက်သက်ပဲ။ တစ်ဆင့် တက်သော် တစ်တောင်ကျော်
ဆိုတာလို တောင်ဆင်းတောင်တက် မောင်းနှင်ရတယ်။ လမ်းဘေး နှစ် ဖက်
မှာလည်း သစ်ပင်ချုံနွယ် စေးပျစ်ပင်တွေ လွှတ်ပေါတာပဲ...။

မောင်တို့ရဲ့ ကားဟောင်းကြီးကလည်း အရှိန်နဲ့ ဂျိုးဂျိုးဂျိမ်ဂျိမ် လှိမ့်လို့။
မောင်တော့ ဖက်ဆစ်ဂျပ်နဲ့ တိုက်တုန်းကမသေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုကိုးကျွန်း
မှာ ကားမှောက်ပြီး ရေတိမ်နစ်သေရ ချည်ရဲ့လေလို့ ရင်နာနာတွေးမိတယ်
သက်ရေ။

ဒါပေမဲ့ မောင်တို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်က မကျဘူး။ ဒီလို အပင်ပန်းဆင်းရဲဒဏ်ကို
တော့ မောင်ခံ နိုင်ရည်ရှိပါတယ်။ ငဖယ်များလိုပေါ့... ထုသားပေသား ရ
သွားပြီ။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး မောင်တို့ သီချင်းတောင် တောက်လျှောက်
ဆိုမိသေးတယ်။ ဆရာမြို့မငြိမ်းစပ်တဲ့ ကမ္ဘာငြိမ်းချမ်းရေး သီချင်း
မှတ်မိသေးလား။ ပီကင်းမှာ ကျင်းပတဲ့ ပစိဖိတ်ဒေသဆိုင်ရာ ကမ္ဘာ
ငြိမ်းချမ်းရေး အစည်းအဝေးကြီး အတွက် ရေးဖွဲ့ပေးတဲ့ သီချင်းလေ.....။

ဒါနဲ့ ဆိုပါစို့..... ည ဇန်နဝါရီလောက်မှာ ထောင်ကိုရောက်ပြီး အဆောင်
လွတ်တစ်ခုမှာ မောင်တို့ကို စုဝေးထားတယ်။ အဆောင်တွေဟာ မြေပေါ်မှာ
တည်ဆောက်ထားတဲ့ တန်းလျားရှည်တွေပဲ။ ပတ်ပတ်လည်မှာ သံဆူးကြိုး
ကာရံထားတယ်.....။

ပင်လယ်ကမ်းခြေက လှိုင်းသံလေသံတွေ အမြဲမပြတ်လိုပဲ ကြားနေရ
တယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ညှိဟောက်ဟောက် စိမ်းရွှင်ရွှင်အနံ့များ ရှူရှိုက်နေရ
တယ်။ အဆောင်ဝင်းထဲ က အိမ်သာအနံ့အသက်က ဆိုးလှပါပေ။ ပြီးတော့
ခြင်နဲ့ကြမ်းပိုး ပိုဆိုးတာကတော့ မောင်တို့နဲ့ ပုလဲနံ့ပကိုသင့်လို့။ မောင်တို့

ငရဲတိုင်းပြည်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ် သက်ရယ်...။ ပင်လယ်လှိုင်းမူးလာလို့ မောင်တို့မှာ သိပ် အိပ်ချင်နေတာပဲ...။

ဒါထက် ဒီစာဟာ သက်ဆီကို လွယ်လွယ်ကူကူ ပေးရတဲ့စာမဟုတ်ဘူး။ ကိုကိုးကျွန်းပြန် သခင်ဖေအောင်နဲ့ တိတ်တဆိတ် ပါးလိုက်ရမယ့်စာပဲ။ ခမျာလည်း မောင်နဲ့သက်ကို ငဲ့လွန်းလို့သာပေါ့။

မောင်တို့အဖို့ကတော့ သား၊ မယားကို မတွေ့ရတော့ဘဲ သံကြိုးနဲ့သာ ဆက်သွယ်ရတော့မယ်။ သံကြိုးအတွက် ကျသင့်ငွေကို မောင်တို့ပါလာတဲ့ ငွေထဲကပေးရတယ်။ သံကြိုးကလည်း တိုက်ရိုက် မပို့ရဘူး။ ထောင်ပိုင်က အကျဉ်းဌာနမင်းကြီးဆီကို အစီရင်ခံစာသဘောမျိုး ပို့ရတယ်။

ခု ဒီသံကြိုးစာအတွက် ၆ ကျပ်နဲ့ ပြား ၄၀ ကျတယ်။ ဒီသံကြိုးစာရဲ့ မိတ္တူ ကို သက်ရလောက်ပြီ ထင်တယ်။ အစီရင်ခံစာသဘောဆိုတော့ မိတ္တူပဲရ လိမ့်မယ်လို့ မောင်တွက် ထားပြီးသားပဲ...။

အကျဉ်းဌာနမင်းကြီး

ရန်ကုန်

ဦးထိန်ဝင်း ကျန်းမာကြောင်းကို အမှတ်(၁၀) အင်ကြင်းရုံခြံ ဘောက် ထော်နေ ဒေါ်မေ သက်အား အကြောင်းကြားပေးပါ။

ထောင်ပိုင်။

တဲ့ ။ ဟုတ်ရဲ့လား သက်။ ကိုင်း..... မောင့်စာလည်း ရှည်သွားပြီ။ သမီးလဲ့ ဝင်းနဲ့သား အောင်ကျော်ဝင်း တို့ကိုလည်း အထူးအောက်မေ့ လွမ်းဆွတ် ကြောင် ပြောပြပါ။ သူတို့ လိမ်မာရေး ခြားရှိအောင် သက်က ဂရုစိုက်ပါ။ သူ တို့ လူ့အဖိုးတန်လေးများ ဖြစ်လာဖို့ အရေးကြီးတယ်။

အားလုံး ရွှင်လန်းသာယာ အေးမြပါစေ။

ထိန်ဝင်း

အိမ်ပြတင်းပေါက် ခေါင်းရင်းဘက်နှင့်ကပ်လျက် ပေါက်ရောက်နေသော ခရေပင်မှ ခရေပွင့်ငယ်နှစ်ပွင့်သည် အသာအယာပင် လျှောခနဲ မြေထက်သို့ ကြွေကျ၍ ကျလာလေသည်။

မေသက်၏ မျက်ရည်နှစ် ပေါက်သည်လည်း ပြတင်းပေါက်တံခါးပေါင် ပေါ်သို့ ကျကြွေလာ လေသည်။ မေသက်အဖို့ ဤမျက်ရည်ကျရခြင်းမှာ အလွန်ပျော့ညံ့သော အလုပ်ဟု အရင်က တွေးခဲ့မိလေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ ယခု အသက် ၃၇ နှစ် အထိ မေသက် မငိုခဲ့ရသည်မှာ အတော် ကြာပေပြီ။

သားအငယ်ဆုံး ၅ လသားအရွယ်တွင် ဆုံးတာတောင် မျက်ရည်မကျခဲ့ ပေ။ သည်တော့ အမေကပင် နာကြည်းစွာ ... "ဟဲ့ ကျောက်ရုပ်မ၊ ပေထုံမ၊ ကွန်မြူနစ်မရဲ့ ငါ့မြေးကို မသနား တော့ဘူးလား၊ နင့်ကြောင့်သေရတာ အမှိုက်မရဲ့" ဟု လူးလိုမ့်ငိုကာ စကားနှင့် ထေ့လေသည်။ သည်တော့ မေသက်သည် နှုတ်ခမ်းကွေးတယ်ဆိုရုံပဲ မဲ၍ရီဝေသော မျက်လုံးအစုံနှင့် အ မေဖြစ်သူအား လည်းကောင်း၊ သား၏ ရုပ်အလောင်းကို လည်းကောင်း ငေးကြောင်ကာ ကြည့်နေမိခဲ့သည်။

အမေပြောသလိုပင် မိမိစိတ် ထုံပေပေနိုင်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာပြီ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ယခုမူကား ဤအမာခံစိတ်ဓာတ်တို့သည် အဘယ်သို့ လွင့်စဉ် ပြေးလေသနည်း။ စင်စစ် ကိုထိန်ဝင်း ပြောသကဲ့သို့ပင် မိမိတို့နှလုံးသား သည် သွေးနှင့်သားနှင့် တည်ဆောက်ထားသော အစိုင်အခဲပေတကား။ ချစ် ရွှင်သနားဟူသော ခံစားမှုများကို အဘယ်လူကား လွန်ဆန်ဝံ့ပါမည်နည်း။

သို့ကြောင့်.....

တကွချစ်သူ၊ ကွေကွင်းမူလည်း၊
တယူတတ၊ သော ကဗျာပါ၊
ပြင်းစွာ နှိပ်စက်၊ ညဉ့်နက်သန်းကောင်၊
နှလုံးလောင်လျက်၊ သည်းခေါင်တုန်ရိုက်၊
ဖိုကျင်တိုက်သို့ ၊ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ၊
မျက်ရည်ရွှဲနှင့် ဝမ်းကွဲ ထပ်လောင်း၊
တပျောင်းပျောင်းတည်း။
ဟု ဆိုရိုးရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော....။

(၄)

နီလွင်လွင် စိန်ပန်းပွင့်တို့သည် တိမ်ရောင် စုံနောက်ခံလျက် ပွင့်နေကြသည်မှာ လှလည်းလှပ၊ လွမ်းလည်း လွမ်းဆွတ်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော သဘာဝ ပန်းချီကားချပ်နှင့်သာ တူတော့သည်။

စိမ်းမြမြ မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ဝယ် ငုရွှေဝါဝါ၊ ခရမ်းပြာပျဉ်းမပန်းနှင့် စိန်ပန်း နီနီတို့သည် လွင်လွင်ကျင်းလျက် ပန်းမွေရာခင်းနေသည်။

ညနေ လေညင်းအေးသည် ညင်သာစွာ တိုက်ခတ်လာသည်။ ဘက်မင် တန်ကစား ထားသော လဲ့ဝင်း၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးများ ရွဲနစ်နေသည်။ စပို့ရှပ် အစိမ်းနု၊ ဘောင်းဘီ ဖြူရှည်နှင့် သူလေး၏ ကြောရှင်းသော ကိုယ်လုံးလေးမှာ များစွာ တင့်တယ်လေသည်။

ဘက်တန်ကို ပခုံးထက်တွင် ထမ်းလျက် ရွက်ဖြူဖိနပ်ကို အသာမချွတ်ကာ ဧည့်ခန်းကို ဖြတ် ကျော်ပြီး စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ စာကြည့်ခန်းထဲမှ တစ်စုံတစ်ဦး၏ စာရွက်များ တဖျပ်ဖျပ် လှန်လှောသံကို ကြားနေရသဖြင့် လဲ့ဝင်း၏ သီချင်းသံသည် မြုန်းခနဲ တိတ်သွားလေသည်။

ခမ်းနားသေသပ်ကာ စာကြည့်ခန်းကား စာအုပ်ဗီရိများနှင့် ပြည့်နှက်နေသည်။ စာအုပ်တွေမှာ အမျိုးပေါင်းစုံ ဗီရိတိုင်း၌ ပြည့်နေပြန်သည်။

လဲ့ဝင်းသည် စာအုပ်စင်တစ်ခုရှေ့တွင် ရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက်၏ နောက်ကျောကို တွေ့မြင်လိုက်ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်မိလေသည်။ ကြမ်းပြင်အချို့တွင် စာအုပ်တွေ ပြန့် ကျဲနေသည့်အပြင် ယခင်က

သေသေသပ်သပ် စီထားခဲ့သော စာအုပ်များ ကားစင်ပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲ နှင့်ပွဲ
နေသည်။

ထိုလူရွယ်ကား စာအုပ်တစ်အုပ်ကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်ကြည့်နေသည်။ ဘေး
ပတ်ဝန်းကျင်ကို အမှုထားမိဟန်မတူ။

လွဲဝင်းသည် အတော်ပင် စိတ်ဆိုး၍သွားမိလေသည်။ နှုတ်ခမ်းများ
တင်းတင်းစေ့ကာ နောက်မှ.....

"ဒီမယ်.... ဒီမယ်..."

ခေါ်သော်လည်း လူရွယ်ကား လှုပ်တောင် မလှုပ်၊ စာအုပ်ကိုသာ စိုက်
ကြည့်နေသည်။

"ဒီမယ်ရှင်..... ကျွန်မခေါ်တာ မကြားဘူးလား"

လူရွယ်ကား မလှုပ်။

"အို.... ဘယ့်နှာလဲ.... ကျွန်မ စာအုပ်တွေလည်း ဖွထားတာ ကြည့်ပါဦး၊
ဖေဖေစာအုပ်တွေကို သေသေသပ်သပ် စီထားတာကို တစ်ခါထဲ တစ်အုပ်စီ
ဆွဲကြည့်တာ မဟုတ်ဘူး။ ရှင် ဘယ်သူလဲ၊ ဒီမှာ ဒီမှာ ... မကြားဘူး
လားရှင်"

လူရွယ်သည် ဣန္ဒြေမပျက် နောက်သို့ အသာ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
သူ၏ ထူကဲသော မျက်မှန်အောက်မှ စူးရှတောက်ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံ
ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။ သူ၏ အဝတ်များ ကား ပင်နီတစ်ပတ်နွမ်း၊ ပိတ်ဖြူ
ရှပ်၊ အကွက်စိပ်စိပ် ချည်လုံချည်နှင့် နုနဲ့နဲ့သော အဆင်အပြင်ကို တွေ့မြင်ရ
လေသည်။

လူရွယ်သည် လှည့်ကြည့်ပြီးမှ တစ်ဖန် စာအုပ်ကို ပြန်၍ စိုက်ကြည့်နေ
ပြန်သည်။

"ရှင် ဘယ်လိုလူလဲ ... ကျွန်မ ပြောနေတာကို နားမကြားဘူးလား"

လဲ့ဝင်းသည် စိတ်မရှည်တော့သလို ထိုသူ၏ ပခုံးကို ဘက်တံအဖျားနှင့် တအားဖိထိုးကာ အော်လိုက်သည်။

"ခဏလေးခင်ဗျာ ကျွန်တော် အာရုံပြတ်သွားမှာစိုးလို့ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပဲဗျာ..."

ထိုသူသည် နောက်သို့ လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ လက်ကာပြကာ တည်ငြိမ်စွာ ပြောလိုက် လေသည်။ သူ၏အသံသည် ခံ့ညားသည်။ အသံဩဇာကောင်း လျက် ကြည်လည်းကြည်၊ ပီလည်းပီသသည်။ သွယ်နွဲ့သောလူဟန်နှင့် မ လိုက်အောင်ပင် အသံ၏လှိုင်းမှာ ကြီးမားလှသည်။ အသံမှာ လုံလည်းလုံ သည်။

လဲ့ဝင်း၏ စိတ်ဆိုးကား မပြေနိုင်သေး။

"ကြည့်ရင်လည်း အသာ ဆွဲယူကြည့်ပါလားရှင်၊ ဘာဖြစ်လို့ စာအုပ်တွေ ကို ပစ်စလက်ခတ် ဖွထားရတာ လဲ၊ ပြီးတော့ ခေါ်မကြား အော်မကြားနဲ့ ရှင် သိပ်ရိုင်းတဲ့ လူပဲ....."

"ရိုင်းတယ်"

ထိုသူသည် မျက်နှာနှင့် စာအုပ်ကို မခွာဘဲ လဲ့ဝင်းစကားကို ပဲ့တင် ထပ် လိုက်လေသည်။

"ဟုတ်တယ်... ရိုင်းတယ်"

လဲ့ဝင်းသည် ထိုသူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်လျက်သားနေပြီး ဖွာရရာနှင့် မသေမသပ် ဖြစ်နေသော ထိုလူ၏ ဆံပင်ကို ငေးကာကြည့်ရင်း ခပ် ဆတ်ဆတ်လေး ပြောလိုက်မိလေသည်။

"ရိုင်းတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ"

"တော် တော် ဝှပြောတဲ့ လူပဲ၊ ရိုင်းတယ်ဆိုတာ မယဉ်ကျေးတာကို ပြောတာ၊ ကဲ... သိပလား"

ထိုသူက ပြုံးနေသည်။ သို့သော်လည်း စာအုပ်ကိုကား ကြည့်ပြန်ပင်တည်း။

"ရှင် ဘာပြုံးတာလဲ၊ ကျွန်မကို လှောင်တာလား...."

"မလှောင်ပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားမိလို့ပါ"

"ဘာလဲ"

လွဲဝင်းက ရန်စွယ်ငေါငေါနှင့် ပြောလိုက်မိလေသည်။

"ဒီမှာ ဘယ်သူများ ရိုင်းနေသလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိလို့ပါ။ လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်စေတဲ့လူဟာ ရိုင်းတဲ့လူပဲမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက် ပေးနေပြီ..."

"အလို.... ရှင်က ငါးဖယ်က ပြောင်းပြန် ပြောဦးမလို့လား၊ ရှင်... ရှင်ဟာ...."

"ရုပ်ကလေးနဲ့ မလိုက်အောင် ဒေါသထွက်ပါနဲ့လေ..... ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့ရန်သူ မဟုတ်ပါဘူး..."

လွဲဝင်းက ထိုလူထူးလူဆန်းအား ပါးစပ်ဟ ငေးကာ တွေဝေဆဲတွင်

"အဲလေ..... ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို ရိုင်းမိသလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ခင်ဗျားဘက်က ကျွန်တော့်ကို ရိုင်းတယ်ဆိုတာလည်း ဝန်ခံပေါ့ဗျာ..."

"အံ့မယ် ဘာလို့ ဝန်ခံရမှာ လဲ၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို ဘာများ ရိုင်းပျလို့လဲ"

"ရှိပါစေလေ..... မိန်းမဆိုတာ ဝန်ခံဖို့ အလွန်ဝန်လေးတဲ့ သတ္တဝါပဲ"

"နေစမ်းပါဦးရှင့်.... ရှင် ဘယ်သူ့အခွင့်နဲ့ ကျွန်မ ဖေဖေရဲ့ စာကြည့်ခန်းကို ဝင်မွှေတာလဲ"

လဲဝင်းက အောင်နိုင်သော စစ်သူကြီးလေသံမျိုးနှင့် မေးလိုက်လေသည်။

"ဆရာကတော် ဒေါ်မေသက်ဆီက ခွင့်ရပါတယ်...."

"စာအုပ်တွေ ဖရိုဖရဲ လုပ်ထားတာကကော ဘာပြောဦးမလဲ....."

"ပြီးတော့ ကျွန်တော် ပြန်စီပေးမှာပေါ့ဗျာ။ စာအုပ်တွေ ဖတ်ချင်တာများ ပြီး အမောတကော ဆွဲဆွဲပြီး ကြည့်မိလို့ ဒီလို ဖြစ်သွားရတယ်။ လူတွေမှာ လောဘအမျိုးမျိုး ရှိတယ် မဟုတ်လားဗျ။ ငွေလောဘ၊ ဂုဏ်လောဘ၊ ကျွန်တော် တပ်မက်တာကတော့ စာအုပ်လောဘ....."

"စာအုပ်လောဘ...."

"ဟုတ်တယ်..... ဒီစာအုပ်တွေ အားလုံးကို အငမ်းမရဖတ်ချင်လာတယ်။ ခု ကျွန်တော် ဖတ် နေတဲ့ Economic Analysis စာအုပ်ဟာ သိပ်အဖိုးတန် တာပဲ။ မြန်မာလိုတော့ ဘောဂဗေဒ စစ်တမ်းပေါ့ဗျာ။ ကက်နက်ဘို(လ်)ဒင်း ရေးတာလေ။ အဲဒါတော့ ခဏယူသွားခွင့်ပြုပါဗျာ။ ဆရာကတော်ဆီ ကတော့ အခွင့်ရခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော်ဟာ စာအုပ်ကို ချစ်မြတ်နိုးသလို ကိုး လည်း ကိုးကွယ်ပါတယ်ဗျ..."

"အဲဒါ ဖေ့ဖေ့စာအုပ်တွေ ၊ ဖေဖေဟာ သူ့စာအုပ်တွေကို သိပ်ရိုသေတာ ရှင့်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မက ဒီစာကြည့်ခန်းကို တာဝန်ယူပြီး ရှင်းနေရတာပဲ။ စာအုပ်တွေကို ဖုန်မတင်စေရဘူး။ မှိုစော်၊ ပိုးဟပ်ချေးစော် မနံစေရဘူး။ ဖေ ဖေ့စာအုပ်တွေဟာ အမြဲ ပရုတ်နဲ့ သင်းနေတာပဲ..."

လဲဝင်းသည် ခပ်ငေးငေး ပြောပြနေသည်။

"ပြီးတော့ ဆရာဟာ စာအုပ်တွေကို အလှပြင်ရုံတင် မကဘူး။ ဖတ်လည်း အလွန်ဖတ်သူပဲ။ ဖတ်သလောက် မှတ်လည်းမှတ်နိုင်တယ်။ ဆရာဟာ တော်တော်ကို ကြည်ညိုလေးစားဖို့ ကောင်းတဲ့လူ တစ်ယောက် ပါပဲ.."

"ဖေဖေနဲ့ကပ်ပေါင်းတဲ့ လူတိုင်းဟာ ဖေဖေကို ဘယ်သူမှ မလေးစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး...."

လဲ့ဝင်းသည် သူ့ဖေဖေအကြောင်း ပြောရင်းပင် မျက်လုံးများမှာ ရီဝေလာလေသည်။ လူရွယ်သည် ဘောဂဗေဒစစ်တမ်း စာအုပ်ထူကြီးကို လက်ကြားညှပ်ကိုင်လျက် စာအုပ်စင်မှ ကုလားထိုင်ရှိရာသို့ လျှောက်လာကာ ထိုင်ချရင်း....

"ခင်ဗျားဟာ ဆရာရဲ့သမီးအကြီး မဟုတ်လား၊ နာမည်က ဘယ်လိုခေါ်သလဲ....ဪ.... ရိုင်းတယ်လို့လည်း မထင်ပါနဲ့နော်"

"လဲ့ဝင်း..... လဲ့ဝင်းက သံပြတ်နှင့် မဖြစ်ပါဘူး။"

"ဪ.... လဲ့ဝင်းတဲ့ လား၊ တော် တော် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ။"

"လူကလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲလေ...."

"ဘာ....."

သို့သော် ထိုသူကား မဖြူဟန်ရှိသည်။

"နာမည် ချစ်စရာ ကောင်းသလောက် လူလည်း ချစ်စရာကောင်းတယ်လို့ ပြောတာပါ..."ဟု အေးဆေးစွာ ပြောလိုက်သည်။

လဲ့ဝင်းသည် "လူဝတ်စုံ" ဟု ဝမ်းထဲမှ ရေရွတ်ရင်း မျက်စောင်း ထိုးလိုက်လေသည်။

"ဆရာမှာ သားတစ်ယောက် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လား"

"ရှိတယ်၊ နာမည် သိချင်သေးရင်တော့ အောင်ကျော်ဝင်း တဲ့"

လဲ့ဝင်းက အရွဲ့တိုက် ပြောလိုက်လေသည်။

အောင်ကျော်ဝင်း ဆိုတာကတော့ ဇာတ်ဟန်ပါသွားတယ်။

ထိုသူက အမှုမထားဟန်နှင့် ပြောလိုက်လေသည်။ ပြီးနောက် ထိုင်ရာမှ တစ်ဖန်ထကာ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေသော စာအုပ်များကိုစီကာ ဗီရိုပေါ်တွင် ပြန်၍ နေသားတကျ ဖြစ်အောင် ထပ်နေသည်။ လွဲဝင်းသည် ထိုသူအား အကဲခတ် ငေးကြည့်နေရာမှ.....

"စာအုပ်တွေ ကျွန်မ စိထားတဲ့ အတိုင်း ပြန်စီနော်...."

မဆီမဆိုင် ကြားဖြတ် မေးလိုက်သေးသည်။ ထိုသူသည် သူပြောချင်ရာ များကို ဘာမဆို စွတ်ပြောတတ်ဟန် တူသော လူစား ဖြစ်လေသည်။

"ကျွန်မ အသက်ကို ဘာလုပ်ဖို့ မေးတာလဲ"

"ဪ.... ဆရာဦးထိန်ဝင်းမှာ ဒါလောက် ကြီးကြီးမားမား သားသမီးရှိ တယ်လို့ မထင်ခဲ့ မိလို့ပါ...."

"ကျွန်မ အသက် ၁၆ နှစ် ရှိပြီ"

"၁၆ နှစ် ဆိုတော့ အပုံကြီးငယ်သေးတာပဲ။ ကျွန်တော့်ထက် ၉ နှစ် တောင်ငယ်တယ်၊ ကျွန် တော်က အသက် ၂၅ နှစ်။ ဒါပေမဲ့ အသက်က အရေးမကြီးပါဘူးလေ။ အသက်အလိုက် ဉာဏ်ဦးနှောက်က ဖွံ့ဖြိုးရင့်သန်ဖို့ အရေးကြီးတာ။ ခုခေတ်ကလေးတွေဟာ လူကောင်နဲ့ အသက် ကြီးထွား သလောက် စိတ်ဓာတ်က မဖွံ့ဖြိုးဘူး။ ဆရာဦးထိန်ဝင်းဟာ ၁၆ နှစ် သား လောက် ကတည်းက ကား(လ်)မတ်(စ်) ရဲ့ အရင်းကျမ်းတို့၊ အနုပဋိလောမ ရုပ်ဝါဒတို့ စဖတ်နေပြီ....."

"ဟုတ်တယ်....ဖေဖေဟာ စာကို တော်တော် ဖတ်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပဲ..."

လွဲဝင်းသည် သူ့အဖေအကြောင်းကို ပြောရမည် ဆိုလျှင် မျက်လုံးများ တောက်ပ၍ လာလေ့ရှိသည်။ ထိုသူက ဆက်၍

"ဖတ်သမှ စာမျိုးစုံဖတ်တာ ၊ ဗစ်တာဟူးဂိုးရဲ့ ဒုက္ခဘောင်၊ Les Miserable မှာခံတို့ရုံးရဲ့ နတ်ဘုံနဲ့ ငရဲ Heaven and Helli ဒစ်ကင်းရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ၊ တော့စ တိုင်း၊ သော မတ်(စ်) ဟာဒီရဲ့ ဝတ္ထုတွေ ကို အတော်များများလည်း အသက် ၂၀ မကျော်တတ်ခင်က ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။ ခုထိ ဒီစာတွေကို ကိုးကား နိုင်တုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတုန်းက ဆရာအရွယ်၊ ခုခေတ်လူငယ်တွေ ကတော့ အဓိပ္ပာယ်မရှိ လမ်းသလားနေတယ်၊ သူတို့ ရှာဖွေဖတ်နေတဲ့ စာအုပ်တွေ ဟာ လိင်စာအုပ်နဲ့ စိတ်ကူးယဉ် အချစ်ဝတ္ထုပဲ"

"ဖေဖေက ကျွန်မတို့ မောင်နှမကိုတောင် စာဖတ်ဖို့ အမြဲနှိုးဆော်တယ်။ ခု ကျွန်မ ဖတ်ဖို့တဲ့ ဖေဖေရွေးပေးသွားတဲ့ စာအုပ်တွေ မနည်းဘူး။ ရဲဘော်သုံးကျိပ်၊ သခင်ထွန်းအုပ်ရဲ့ ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်း၊ မစ္စတာ မောင်မှိုင်း ရဲ့ ဒေါင်းဦကာ၊ မိလိန္ဒ၊ ဗိရ်ဗလ လျှောက်ထုံး၊ မောရစ်ကောလိပ်ရဲ့ စနာဒမာလာ၊ ကောလင်းရဲ့ အတွေ့အကြုံများ ၊ ဒေါ်အမာ ပြန်ထားတာတွေလေ။ အို... အများကြီးပဲ... ကျွန်မ စာရင်းနဲ့ကို ယူထားရတယ်...."

"ဖတ်ကော ဖတ်ရဲ့လား"

"ကျွန်မကို ဘာများ အောက်မေ့နေသလဲ..... ဖတ်တာပေါ့ရှင်၊ ဒီနေ့မှာ ကျွန်မစာအုပ် တစ်ဆယ့် ခြောက်အုပ်တောင် ပြီးတယ်....."

"ကျွန်တော်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါ၊ ဆရာဟာ သူ့သားသမီးကို သိပ် တော်စေချင်တာ၊ ကျောင်းပညာသာ မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူကလေးတွေဟာ All Round Development အဘက်ဘက်က ပြည့်စုံတိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးမှုရှိရမယ်တဲ့ ဗျ။ ဉာဏ်၊ ကာယ၊ မိတ္တူ၊ စိတ်ဓာတ်အားလုံး ရင့်သန်စေရမတဲ့။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမတော့ ဆရာသားသမီးတွေကို ဆရာလို တော်စေချင်တာ ပဲ...."

"ကျွန်မကလည်း တော်အောင် ကြိုးစားနေတာပဲ၊ မိနစ်၊ နာရီ၊ ရွှေတိုင်းရွှေ

တိုင်း အလဟဿ အချိန်မကုန်စေရဘူးလို့ ဖေဖေက မှာသွားတယ်။
ယုတ်စွအဆုံး ရုပ်ရှင်ပျော်ပွဲ ကြည့်တာတောင် အပျော်သဘောထက် ပညာ
မျက်စိနဲ့ ကြည့်ရမတဲ့ ၊ ကျွန်မလည်း ဖေဖေပုံစံအတိုင်း လိုက်နိုင်ဖို့ကို အထူး
သတိထားတယ်..."

"ဒီလို ကြားရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားမေမေ ကိုယ်တိုင်က
လည်း အတော် အရည် အချင်းပြည့်စုံတဲ့ မိန်းမပါပဲ။ သူ့မှာ သာမန် မိန်းမ
စားအတွက် သာလွန်တဲ့ အစွမ်းသတ္တိတွေ ရှိတယ်လို့ ဆရာက ပြောဖူး
တယ်...."

"ဟုတ်ကဲ့ရှင့်..... မေမေဟာ ဂျပန်တော် လှန်ရေးတုန်းက သေနတ်ကိုင်
တိုက်ခဲ့တာတဲ့။ ပြီးတော့ ဖေဖေနဲ့အတူ အင်ကြင်းမြိုင် ပုံနှိပ်တိုက် လုပ်ငန်း
ကို ဦးစီးပြီး လုပ်လာခဲ့တာတဲ့။ အာရုဏ်ဦး သတင်းစာ ခုထက်ထိ ထွက်နိုင်
နေတာလည်း ကျွန်မရဲ့ မေမေကြောင့်ပဲ။"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဆရာကတော် ဟာ ခုထိ ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်
လို မားမားမတ်မတ်နဲ့ ဦးဆောင်နေလို့ အာရုဏ်ဦး သတင်းစာဟာ အသက်
ရှည်နေရတာပေါ့ဗျာ။ ဒါထက် လဲဝင်း ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး.... ကျွန်တော် စိ
ထားတဲ့ စာအုပ်တွေ ကောင်းရဲ့လားလို့.."

"ကောင်းပါတယ်..."

"ကျေကော ကျေနပ်ရဲ့လား..."

"ကျေနပ်ပါတယ်..."

လဲဝင်း စကားဆုံးလျှင် ဆုံးချင်း ဖြုန်းဆို ထိုသူသည် လဲဝင်းအပါးမှ ထွက်
ခွာသွားလေသည်။ ထိုသူမှာ ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် စာကြည့်ခန်းထဲမှ
ထွက်ခွာသွားကာ တစ်ခါတည်း ပြန် သွားဟန်တူသည်။ လဲဝင်းအား

လောကွတ်ပျူငှာ နှုတ်ဆတ်ခြင်း မပြုဘဲ ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

"အို.... ဘယ်လိုလူပါလိမ့်"

လဲဝင်းသည် တိတ်တဆိတ် ညည်းညူ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

(၅)

ညအချိန် ရောက်သည့်တိုင်အောင် လဲဝင်းသည် ထိုလူထူးထူဆန်း အကြောင်းကို တွေးနေ မိသည်။ ထိုလူနှင့် အတန်ကြာအောင် စကား ဖောင်ဖွဲ့ ပြောလိုက်မိသော်လည်း ထိုသူကို ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမှန်း မသိလိုက် ရပေ။

သူသည် လဲဝင်း၏ အဖေ ဦးထိန်ဝင်းအား ဆရာ ဟု ရိုသေခေါ်ပြီး မေမေ ကိုလည်း ဆရာကတော် ခေါ်၏ ။ ဖေဖေနှင့်မေမေကို အတော် ကြည်ညို လေးစားဟန် ရှိသည်။ ပြီးနောက် အဖေ၊ အမေနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူတို့သား သမီးကိုလည်း အတော်ပင် စိတ်ဝင်စားဟန်ပြသည်။

သူ၏ အဆင်အပြင်ကား သားနားသော စာကြည့်ခန်းနှင့် မလိုက်အောင် ပင် နုပ်လေသည်။ ဟောင်းနွမ်းနေသော ပင်နီတိုက်ပုံ အင်္ကျီ၊ ချည်လုံချည် နှင့် သူ၏ ရုပ်ရည်ကတော့ သနားကမား အရပ် ၅ပေ ၇ လက်မခန့် မနိမ့်မ မြင့်၊ သွယ်နွဲ့သော ကိုယ်ဟန်ရှိသည်။ သို့သော် ခိုင်မာသော လည်တိုင်၊ ကျယ်ပြန့်သော ပခုံးကား ယောက်ျားတို့၏ ဥပဓိရုပ် ပီသသည်။

အသား အနည်းငယ် ညိုသယောင်ယောင် ရှိသော်လည်း သူ၏အသားမှာ ကြည်လင်ဝင်းပသည်။ ကျန်းမာသန့်စင်ဟန်ရှိသည်။ ကျယ်သော နဖူး ပါးရ ရား ကားသော နားရွက်များ အထူးပင် ကြည်လင်၍ စူးရှ တောက်ပြောင် သော မျက်လုံးများကား သူ၏ ထူးခြားသော ရုပ်ရည်လက္ခဏာ ပင်တည်း။ သူ၏ မျက်လုံးငယ်အိမ် လှုပ်ရှားမှုမှာ လျင်မြန်၏။ သူ၏ အကြည့်မှာ ဖျတ်လတ်သည်။ မြင့်မားသော နှာတံနှင့် မိန်းမများလို သဘာဝ နီထွေး

သော နှုတ်ခမ်းရှိသည်။

သူ၏ အဝတ်များ နုန့်နွဲ့မွှေးမှိန်ကာ ဘိုကေဆံစများမှာလည်း ဖရိုဖရဲ ကောင်းမွန်စွာ ဖြီးသင်ထားဟန် မတူ။ သို့နှင့်ပင် ဤသားနားသော စာကြည့်ခန်း စာအုပ်စင်မှာ ဘိုလိဒင်းရေးသော ဘောဂဗေဒ စစ်တမ်း စာအုပ်ထူကြီးကို သဲသဲမဲမဲ ဖတ်နေသည်။ စကားပြောတော့ မပြော၊ ပြောမည့် ပြောတော့လည်း ရေပက်မဝင်အောင် ပြောတော့သည်။

သူ၏ စကားများ ကို နားထောင်ရသည်မှာ တော်တော်ပင် ကန့်လန့် နိုင်သည်။

ရိုင်းတယ်ဆိုတာ ဘာကိုပြောတာလဲ

သူ၏ ဝှက်ကျကျ အမေး။

လူတစ်ဖက်သားကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေတဲ့သူဟာ ရိုင်းတဲ့လူပဲ မဟုတ်လား။ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေပြီ။

ထို့ပြင်...

ခင်ဗျားဘက်က ကျွန်တော့်ကို ရိုင်းတယ်ဆိုတာလည်း ဝန်ခံပေါ့ဗျာ။

ရှိပါစေလေ.... မိန်းမဆိုတာ ဝန်ခံဖို့ အလွန်ဝန်လေးတဲ့ သတ္တဝါပဲ....

စသော သူ၏ ထင်မိထင်ရာ စကားလုံးများ

ဪ..... လဲ့ဝင်းတဲ့ လား..... တော်တော် ချစ်ဖို့ကောင်းတဲ့ နာမည်ပဲ၊ လူကလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲလေ...။

ဟူသော စကားတို့ကို အမှတ်ရနေမိသည်။

လူလည်း ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲလေ..... ဟူသော လူပျို၊ လူရွယ်က တစ်မိန်းမိန်းကလေးကို မပြောအပ်သည့် စကားကိုပင် လွယ်လွယ်ကူကူ ပြောချခဲ့လေသည်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာထားက တည်တည်ပင်၊ သူကား ဘာကိုမှ

အမှုထားဟန်မတူပေ။ ပတ်ဝန်းကျင်ကိုလည်း ဂရုမစိုက်၊ ဘယ်လို လူစား ပေနည်း။

သူပြောချင်ရာများကို စွတ်ပြောခဲ့ပြီးမှာ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဆို တာပင် ထုတ်ဖော် ပြောမသွားခဲ့ပေ။ လဲ့ဝင်းက မေးဖို့ သတိမရသည့် တိုင်အောင် "ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်သူဘယ်ဝါပါ" ဟု ပြောသွားဖို့တော့ သင့် သည်ဟု ထင်သည်။ ယခုတော့..... လဲ့ဝင်းအား စကားပြောရာမှ "ကျွန် တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦးဗျာ" ဟူသော နှုတ်ဆတ်စကားကိုပင် ပြောသွားဖော် မရဘဲ ဖြုန်းဆို ပြန်သွားခဲ့လေသည်။

လဲ့ဝင်းသည် သူ့မေမေအား ထို လူထူးလူဆန်းအကြောင်း ပြောပြရန် အခွင့်အရေးကိုသာ စောင့်မျှော်နေသည်။ မေသက်ကား မအား၊ မေသက် မအားလပ်လျှင် လဲ့ဝင်းသည် အနားမကပ်ရဲပေ။ မေသက်သည် စားပွဲငယ် တစ်ခုပေါ်တွင် ခေါင်းမဖော်ဘဲ စာရေးနေသည်။ သတင်းစာခေါင်းကြီး ရေး နေဟန်ရှိသည်။ ညအမီရေး ရသည့်အတွက် ဆက်တိုက်ရေးနေသည်။ အောက်ထပ်တွင် ကားမောင်းသူ ကိုစံသည် တဝါးဝါးနှင့် သမ်းရင်း စောင့် နေရှာသည်။

ခါတိုင်းတော့ သည်လောက်ကြာအောင် စောင့်ရလေ့မရှိ၊ မေသက် ကိုယ်တိုင် တိုက်သို့သွားရင်း ရေးခဲ့သည်သာ ဖြစ်သည်။

လဲ့ဝင်းသည် သူ့မေမေ မေသက်အား စောင့်ရင်းပင် စာဖတ်နေရာမှ စာအုပ် ရင်ဘတ်ပေါ်တင်ပြီး တရူးရှူးနှင့် အိပ်မောကျသွားတော့သည်။
